

[Kirkegaard.]

ratet, og måske har landbruget endnu en smule at lære på det område.

Om kornloven vil jeg begynde med den bemærkning, at når kornloven er på dagsordenen her i tinget, så plejer der at blive udvekslet forskellige synspunkter, og det er forståeligt, at det er tilfældet, for på det område er der et økonomisk modsætningsforhold mellem de store kornproducerende og kornsælgende landbrug, i særlig grad hvis de store brug drives helt eller delvis uden besætning, og så det mindre landbrug, som jo sædvanligt må købe korn for at få en så stor produktion, at der er basis for en rimelig arbejdsfortjeneste.

Nu er det et relativt lille antal gårde her i landet, der er såkaldt kornsælgende, formentlig kun 15, højst 20 pct. af alle landejendomme, men når det er en almindelig antagelse, at det er husmændene her i landet, der betaler den gevinst, som de store gårde opnår i kraft af kornloven, så er jeg ikke helt sikker på, at den opfattelse er rigtig. For med de midler, som det mindre landbrug får fra kornudligningsfonden, kan husmændene vel i gennemsnit købe mindst 75 tdr. korn til såkaldt verdensmarkedspris. Det vil sige, at der på et normalt drevet husmandsbrug ikke betales en overpris på korn, altså foderkorn, som følge af kornloven. Jeg er snarere tilbøjelig til at tro, at det er den almindelige bondegård, udtrykt en kende mere præcist de mindre bøndergårde, der betaler denne gevinst til de store kornsælgende gårde, der er tale om.

Nu er der jo nogle landmænd, der tror, at det vil være til gavn for det danske landbrug, hvis vi isoleret gennemfører en højere kornpris her i landet. Der er allerede sagt nogle bemærkninger derom her i dag, i ganske særlig grad af det ærede medlem hr. H. C. Toft. Jeg anser det slet ikke for sikkert, at det synspunkt er rigtigt. Jeg begrundet det med, at når landbruget eksporterer det færdige produkt, får vi den pris, markedet kan give, ganske uanset den hjemlige kornpris. Hvis derimod kornet var en mangelvare verden over, ville der også blive mangel på det færdige produkt, og så ville begge dele stige i pris, men det er jo ikke tilfældet. Det er det modsatte, der er dansk landbrugs problem, og over for den afgørende vanskelighed mener jeg,

det ville være ganske uden betydning her i landet isoleret at gennemføre en højere kornpris.

Jeg har nu omtalt de to lovforslag og har i og for sig ingen bemærkninger at gøre om det tredje om en rapsordning. Jeg anbefaler det til gennemførelse, som det er fremsat.

De tre lovforslag, som her er til behandling, må ses i sammenhæng med den helhedsløsning, som med stor nidkærhed er blevet drøftet i salen i går, må ses i sammenhæng med, at vi for første gang nu prøver at bekæmpe inflationen indefra og opnå balance imellem produktionsværdi og omkostningsniveau, det vil sige nå frem til en sikker rentabilitet i dansk erhvervsliv. Jeg er fuldkommen klar over, at det ikke alene kan klare landbrugets vanskeligheder, som er større end industriens, og derfor må de tre lovforslag, som her er til behandling, gennemføres, og det anbefaler jeg på det radikale venstres vegne.

Der er nævnt nogle bemærkninger om, at nogle kan ønske en højere kornpris, i ganske særlig grad for brødkorn. Jeg tror ikke, den vej er farbar. Hvis vi har en brødkornspris, der er væsentlig højere end foderkornsprisen, vil næsten alle landmænd øge deres arealer med brødkorn, som staten skal overtage til fast pris, opbevare med stort tab og sælge det tilbage til landbruget med endnu større tab. Det er store heløb, det drejer sig om: halvdelen går til omkostninger, og landbruget får så den anden halvdel som støtte. En sådan ordning er ikke forsvarlig efter min opfattelse, og heri er jeg altså ganske enig med det ærede medlem hr. Carl Petersen.

Til sidst et par bemærkninger til det ærede medlem hr. H. C. Toft om de problemer i øvrigt, som landbruget jo har mange af, og som det ærede medlem hr. H. C. Toft var inde på. Jeg vil gerne først gøre den bemærkning, at efter gældende lov er vi jo i stand til, hvis den store afgang fra landbruget fortsætter og vi altså må nedsætte ejendomsantallet betydeligt, at nedsætte antallet af selvstændige landbrug her i landet med ca. 80 000, og det er ikke noget helt ringe tal. Dertil kommer så, at der i et andet lovkompleks er stillet forslag om, at samdrift i hvert fald i en periode af indtil 8 år skal være tilladt.